

Jak se děje Boží vůle mezi lidmi

Sk 10,1-18: V Cesareji žil nějaký muž jménem Kornélius, důstojník pluku zvaného Italský. Byl to člověk zbožný, s celou svou rodinou věřil v jediného Boha, byl velmi štedrý vůči židovskému lidu a pravidelně se modlil k Bohu. Ten měl kolem třetí hodiny odpoledne vidění, v němž jasně spatřil Božího anděla, jak k němu vchází a volá na něj: "Kornélie!" Pohlédl na něj a pln bázně řekl: "Co si přeješ, Pane?" Anděl odpověděl: "Bůh přijal tvé modlitby a almužny a pamatuje na tebe. Vyprav hned posly do Joppe, ať sem přivedou Šimona, zvaného Petr. Bydlí u Šimona koželuha, který má dům u moře." Když odešel ten anděl, zavolal si Kornélius ze svých lidí dva sluhy a jednoho zbožného vojáka ze své stráže, všechno jim vypravoval a pak je vyslal do Joppe.

Druhého dne, právě když se blížili k městu, vyšel Petr za poledne na rovnou střechu domu, aby se modlil. Pak dostal hlad a chtěl se najíst. Zatímco mu připravovali jídlo, upadl do vytržení myslí: Vidí, jak se z otevřeného nebe cosi snáší; podobalo se to veliké plachtě, kterou spouštějí za čtyři cípy k zemi. Byly v ní všechny druhy živočichů: čtvernožci, plazi i ptáci. Tu k němu zazněl hlas: "Vstaň, Petře, zabíjej a jez!" Petr odpověděl: "To ne, Pane! Ještě nikdy jsem nejedl nic, co poskvrňuje a znečišťuje." Ale hlas se ozval znovu: "Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté." To se opakovalo třikrát a zase to všechno bylo vyneseno vzhůru do nebe. Zatímco Petr úporně přemýšlel, co to jeho vidění může znamenat, podařilo se Kornéliovým poslům nalézt Šimonův dům. Zastavili se před vraty, zavolali a ptali se, zda tu bydlí Šimon, kterému říkají Petr.

Sk 10,34-36: A Petr se ujal slova: "Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je

Pánem všech.

I. Na útěku

Knížka, která je v Bibli a jmenuje se Skutky apoštolů, je o tom, jak se Ježíšovi učedníci rozutekli, než je Ježíš zase zavolal a poslal mezi lidi: řekněte jim, že to, co je v životě úplně nejdůležitější, si sami nezařídíme, ale Bůh nám to nabízí a my to můžeme přijmout. Boha sice nikdo neviděl, ale o jeho vůli něco říct dovedeme: známe ji z příběhu, jak to bylo s Ježíšem a co prožil.

S tím měli jít učedníci mezi lidi. Pánové nahoře jim o něm zakázali mluvit, ale nepočítali s tím, že když jde o věc, kterou chce Bůh, dostanou k tomu od něj jeho vyslanci inspiraci a kuráž. Když nepomohl zákaz, vyhnali učedníky ven z města, a tak se stalo, že Ježíšovi žáci, když byli na útěku, šířili evangelium všude tam, kam přišli, a bylo těch krajin mnoho.

II. Římský důstojník

Vměstečku Cesareji byla římská posádka a v ní sloužil jistý Kornelius, důstojník, který měl hezký vztah k Židům, byl k nim velmi štedrý a věřil tak jako oni v jediného Boha. Ten prý jednoho dne odpoledne spatřil Božího posla. V Bibli se mu říká anděl, což znamená, že to je někdo, kdo k vám nepřichází jen tak na klevetu, ale že vám nese vzkaz od Boha. Slovo anděl nenaznačuje, jak ten posel vypadá, ale znamená, že má vzkaz právě pro vás.

Co nám tak Bůh může vzkazovat? Korneliovu pozornost nasměroval k dalšímu zcela konkrétnímu člověku. Boží vůli přece žijeme mezi lidmi a možná jí víc porozumíme, když se sejdeme aspoň dva či tři. Mívá to však háček.

Ve veliké římské říši žije spousta národů a skupin a mezi nimi také Židé. Ti si hlídají svou výlučnost a odlišnost od pohanů a mají k tomu předpisy a zvyklosti, na něž dbají. Dost zhurta od sebe odstrkují a odhánějí i jednu svou vlastní odnož, která se hlásí ke

Kristu. Římský důstojník Kornelius má k Židům blízko a chtěl by k nim náležet, ale teď má prý navázat kontakt s někým právě z té trochu obávané křesťanské odnože. To se může stát, že byste asi měli udělat něco, co jste původně opravdu neměli v úmyslu. Důstojník tedy pošle k tomu člověku trojici mužů, kterým důvěřuje, a počká, co se bude dít.

Boží vůle se děje mezi lidmi a z předchozího vyprávění víme, co se tím rozumí: aby evangelium přineslo lidem svobodu a radost ze života. Avšak jak přesně a kudy, to v tuto chvíli neví ani Kornelius ani nikdo jiný. Leckterým událostem prostě hned nerozumíme. Někde se v jejich spleti asi cesta pro evangelium najde a Bůh o ní ví. My hned ne, tak ji zkusme hledat, vždyť právě to jsme dostali za úkol: jednejte tak, aby z toho, co se děje a co děláte, vedla cesta k Boží svobodě a k životní radosti i pro lidi, kteří na to sami nedosáhnou.

III. Apoštol

Ten úkol – nést lidem Boží svobodu a životní radost – dostal i apoštol Petr. Patří mezi ty, koho úřady vyhnaly z města, protože na rozdíl od nich hledá Boží vůli v Ježíšově příběhu. Ctí však i staré předpisy, tak jak je zažil v mládí a jak je to v jeho okolí zvykem: dodržuje obvyklé hodiny pro modlitbu a zdržuje se zakázaných pokrmů (které to byly, o tom je ve starší části Bible spousta povídání).

Také on se teď stal adresátem Božího vzkazu. Měl zrovna strašlivý hlad a zdála se mu nevídaná hostina z dosud zapovězených jídel a k ní pokyn, ať si poslouží. „To bych nikdy neudělal, Pane, vždyť se to nesmí,“ řekl. Ale uznejte: když Bůh něco dovolí, kdo by vám to měl zakazovat?

Petr usilovně přemýšlí, jak si to vyložit. Zanedlouho se o tom mezi apoštoly povede spor: Máme nové křesťany nejprve přimět, aby si osvojili starobylé způsoby, na které z dobrých důvodů dbáme, nebo je máme bez této přípravy rovnou nasměrovat k životu ne bez pravidel, ale ve svobodě, tak jak ji čteme z Kristova

příběhu? Není překvapivé, že v tom apoštolé nebudou zajedno a ani Petr si teď není jist.

Mezitím už dorazili poslové s pozváním do Korneliova domu. Další problém: do pohanského domu vůbec nemáme vcházet, vzpomene si Petr, ale vyhodnotil to tak, že Bůh má rád každého, kdo v něho věří a kdo činí, co je spravedlivé, a je jedno, odkud je.

IV. Setkání

Petr by našel dost důvodů, proč k římskému důstojníkovi nechodit, a ten by ho k sobě sám od sebe sotva kdy pozval. A přece se setkali. Boží vůle se děje mezi lidmi a předem nikdo neví jak. Že ti dva našli k sobě cestu, to ještě neznamená Boží svobodu a životní radost, ale aby se Boží vůle mohla dít, dostanou k tomu od Boha lidé inspiraci.

Sešlo se tam tenkrát hodně lidí. Petr jim vyprávěl o Ježíšovi: že ho z naší blízkosti ani smrt neodstranila a že díky tomu má právě on pravomoc soudit, jaký je a k čemu byl a je náš život. To, co je v životě úplně nejdůležitější, si sami nezařídíme, ale Bůh nám to nabízí a my to můžeme přijmout. Jak tak Petr mluvil, inspiroval posluchače Boží duch, aby se i oni spolehli na Boha a na jeho spravedlnost. Na tu spravedlnost, na kterou nedosáhneme, a přece ji můžeme získat jako dar.

požehnání

Pokorným srdcím radost, zkroušeným pomoc,
zajatcům svobodu a zdeptaným volnost,
léto Hospodinovy přízně všem truchlícím
a hlubokou radost tam, kde vládl smutek a beznaděj:
tak k nám přichází milost našeho Pána, Ježíše Krista.
Pyšným zkysne pýcha a lhářům zhořkne slovo na jazyku,
ale Boží láska pak přikryje mnohou nepravost a vede k novému životu.

**Ať vás Boží milost drží před pádem, chrání před
smutkem a posílí před strachem:**

Abyste obstáli ve svých životních zápasech v síle toho, jenž se
stal vaším štítem. Milost vám a pokoj od našeho Pána Ježíše
Krista.

Amen.